

Κι' ἄν κατεβῇ ὁ βασιλῆς καὶ πιάσῃ τὸ δραχμὲν
Κι' ἄν κατεβῇ ἡ βασίλισσα καὶ τὸ ψευδοῖστορ.
Κι' ἔρθουν τὰ βασιλόπουλα δεμάτια καὶ τὰ δέσου
Κι' ἄν γένουν τάστρια πρόβατα καὶ τὰ βουνὰ βουβάλια
Κι' οἱ ποταμοὶ γλυκὸν κρασὶ νὰ πιοῦν τὰ παληχάρια,
Καὶ πάλαι νεῦ καὶ πῖλ' ὅχι καὶ πάλαι δὲν τὸν θέλω.
Φεύγουν οἱ προξενῆτες του καὶ πᾶν νὰ τοῦ τὸ ποῦσι
Καθὼς τοὺς εἰδὸς δὲν τὸν Κάβαλλας ἐμπροστηκώθηκαν τους.
— «Καλῶς τους προξενῆτες μου μὲ τὰ καλὰ χαπάρια
— «Κακῶς τοὺς προξενῆτες σου μὲ τὰ κακὰ χαπάρια
Καὶ δὲ σὲ καταδέχεται στὴ πεδι μικρὴ της δοῦλα.
Γιατ' εἶναι τὰ σκαπένια της μπλεμένα μὲ χρυσάφι
Κι' εἶναι καὶ τὰ παπεύσια της μὲ τὸ μεργκριτάρι
Κι' ἔστιν τὸ παπούτσι ἔχει τριῶ λογιῶ τουράρι
Καὶ γάττικο καὶ σκύλικο καὶ γαδουροκοντίκιο.
Τὴ δοῦλα της τὴν σκλάβα της τὴν πήδη πορεύει της
Καὶ πάλαι καὶ καὶ πάλ' ὅχι καὶ πάλαι ὡς τῆς δόξει.
Καὶ μὴ θαρρεῖ τοὺς εκλάβεις της καὶ ξέχει τες παρεκάτω
Κι' & ξεραθῇ ἡ θάλασσα καὶ γεν' ὠρηδη χωράφι
Καὶ σπείρουσι τοὺς γέμου σας σιτάρια καὶ κριθάρια
Κι' ἄν κατεβῇ ὁ βασιλῆς καὶ πιάσῃ τὸ δραπάνη
Κι' ἔρτουν τὰ βασιλόπουλα δεμάτια καὶ τὰ δέσου
Κι' ἄν γένουν τάστρα πρόβατα καὶ τὰ βουνὰ βουβάλια
Κι' οἱ ποταμοὶ γλυκὸν κρασὶ νὰ πιοῦν τὰ παληχάρια,
Καὶ πάλαι ναὶ καὶ πᾶλ' ὅχι καὶ πάλαι δὲ σὲ θέλει.
— Ο Κάβαλλας σὲν τάχουσε σὲ συλλογές ἐμπῆκε
Κράζει τοὺς βάγιες καὶ ἔρχονται καὶ προσταγὴ τεῖς δίνε
— «Πιάστε Βάγιες φάνετε δλόχρουσσο ζωνάρι
Μ' ἀσῆμι καὶ μὲ μάλαμα καὶ μὲ μεργκριτάρι.
Βάρτε στὴ μίση Κάβαλλα, στὴν ἄκρηα Σεβαστούλα»
Ποῖται καὶ ἑτελεύτηκε δέ Κάβαλλας τὸ πήδη
Σὲ μιανῆς μάριστας παιδὶ σὲ μιανοῦ μάργου γένει
Τὸν οὐρανὸν μαργεύει τον καὶ τάστρα κατεβάζει.
Κι' ἐμάγεψε τολόχρουσσο τοῦ Κάβαλλα ζωνάρι
— Ο Κάβαλλας ἐκώστην το καὶ ηγέτης στὴ πατινάδα
— Οζω στὴ πέρτα καθουνταν μάνα καὶ θυγατέρω
— α' Ήτούτος ὃποι ἔρχεται δὲν εἰν' ἀρωστημένος
Μηδὲ ἀπ' ἀγέραν εἰλ' χλωμὸς μηδὲ ἀποῦ ἥλιο μαύρος
Μόνο κορίτσιν ἀγαπᾶ καὶ κόρη δὲν τὸ θέλει.
Μ' ἔσι μ' ἔδεινε τὴ ζώνη του καὶ νὰ τὴν ἔχῃ πόφε
— «Πάρε λογάριν ἀμετρο καὶ βαροζέδαζέ το.»
— «Ἐχετο τὸ λογάρι του νὰ τὸ βαροζεδαζες.»
— «Ἐπαρε τὸ σπαζίκι μου ποῦνε μαλαματένιο
Κι' δ' Αγις Γεωργης καὶ δέ Χριστός πάνω ζωγραφισμένος
— «Ἔχε τὸ τὸ σπαζάκι σου ποῦνε μαλαματένιο
Κι' δ' Αγις Γεωργης καὶ δέ Χριστός πάνω ζωγραφισμένος
Μόδο μου τὸ ζωνάρι σου καὶ νὰ τὴν ἔχῃς πόφε
Κ' ἐκεῖνος ποῦ τὴν λεύρα του ξεζώστη καὶ ἔδωκέν το.
— «Ἀρης τὴ πόρταν ἀνοιχτή καὶ τὸ λυχνάρι νάντη.
Τὴ σκύλλα τὴν ἐφτάστομη μ' ἔφτη ἀλυσεις τὴ δέση.
Κείνος τὴ πόρτα σφάληξε καὶ τὸ λυχνάρι σβύνει.
Τὴ σκύλλα τὴν ἐφτάστομη ἐφτάλυτη τὴ φίνει.
Καὶ μέσα τὰ μεσάνυχτα ἡ κόρη ἔδαιμοντη.
Τὴ βάγια της ἐσήκωσε στοῦ Κάβαλλα πασινουν.
Στὴ στράτα ποὺ πασινοι λέει ἔνα μυργολόι.
— Τις εἰδεν ἥλιο τὴν αὔγη καὶ ἀστρο τὸ μεσημέρι,

Τις εἰδεις μερη καὶ κάτιμε νὰ πορτατη τας νύχτας;
— Η βάγια της ἡ σκλάβα της ἡ πιο καλή γερά της,
— Επηλογή καὶ εἶπεν τη καὶ ἐπαρεγόρευεν την.
— ε' Εγώ εἰδεις ἥλιο τὴν αὔγη καὶ ἀστρο τὸ μεσημέρι
— Βγώ εδέις κόρη τὸν καὶ τὸ πορτατη τοις νύχτας
— Βασινην καὶ ἐγόρησαν στοῦ Κάβαλλα τὴ πόρτα
— Ο Κάβαλλας ἐμπρέβαλε ἀπὸ τὸ παναθύρο.
— ε' Τις εἶναι εἰς τοὺς πόρτες μας τις εἶναι στας αὐλές μας.
— Αν εἴλη περάτες μὲ περνοῦ διαβάτες δὲς διαβαίνου.
— Αν εἶναι διακονιέρδες νὰ τοὺς λεγμονήσω.
— Αν εἶναι γιὰ νὰ φάν νὰ πιοῦν ν' ἀνοίξων νέμπουν μέσα.
Κι' ἄν εἶναι τὸ τελώνιο ξορχίζω το καὶ φάγει.
— Ανοξείδων Κάβαλλα γιατ' ἡ ψυχή μου βγάνει.
Στοις πόρτες σου μὲ ἐφίρασι τὰ δυνατά σου μάγια.
— ε' Άλλοτες εἰς τὸ σπήτη μας πουλάκια μὲ ξυπνοῦ ταν
Τόρα θωράκι καὶ τὸ θωράκι πουτάνες μὲ ξυπνοῦσι
— ε' Εμάγιωσέ με Κάβαλλα καὶ τόρ' ἀναγελλές με.
Θωράκι πανω, θωράκι κατω κανένα δὲν ἔδειπει
Θωράκι στὸ δεχτυλάκι της βρίσκει ένα δεχτυλάκι.
Γύρω τριγύρω μάλαμα στὴ μέση τὸ φαρμάκι.
Στὰ γελή της τὸ πόσυρε καὶ ιεζηγενης ἡ ψυχή της.
— Οσο νὰ τρέξῃ δέ Κάβαλλας βρίσκει την πεθαμένη.
— ε' Γιὰ δὲ δουλιάν ἀπούπαθη πατός μου καὶ πατός μου.
Καὶ βγάλλει τὸ χατζάρι του ποῦ τὴν διανή του μέση
Στοὺς ούρανοὺς τὸ πέταξε στὰ στήθη του τὸ δέκτη.
Μὲς στὴ καρδιά του τὸ μπήκε καὶ ηγέτης ἡ ψυχή του.
— ε' Αμε καὶ σὲ ψυχούλα μου μαζί μὲ τὴ δική της
— Ως κλαίεις ἐκείνη ἡ μάνα της αἱ κλαίει καὶ ἡ δική μου
— Αντάμα τοὺς έθιψαν τοὺς δυο τους σὲ ένα μνήμα
Καὶ βγαλν' ὁ ηγέτης καὶ τὸν δικόνα τοῦ
— Κάθε μαργάλη Κερεκή καὶ ἔκριθην ήμέρα
— Εγγυεις ο Κυπρίσος καὶ η οφίλεις τὴ μηλίτσα

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΟΣΜΟΣ

Η ΜΟΔΑ

Απὸ τὸ Παρίσι 6]19 τ' Απρίλη 1904
Φίλε Νουμᾶ,

Συγχάν σὲ διαβάζω καὶ πολὺ μοῦ ἀρέσεις
γιὰ δλα δσα γράφεις. Μὰ βρίσκω πῶς μ' ὅλη
σου τὴν νοστιμὰ καὶ τὴν σοφία, ἐσύ ποῦ δέει
ἡ ιστορία, ἐπιπρνες κρυφά, μιὰ φορά καὶ έναν
καιρό, τὴ γνώμην τῆς θεᾶς Ἡγερίας, καὶ μ'
ἀφτὸ τὸν τρόπο σὲ γυναῖκα χρωστᾶς τὴ δόξα
σου τὴν παλιά, τῷρι ποῦ ξαναδηγίκες στὴν
μέσην καὶ ἔχεις τὸσες δλλες καλες ίδεες, ξεχ-
νᾶς τὶς σημερνές μας γυναῖκες καὶ δὲν τὶς
διφερώνεις καὶ κάποτε μερικές γραμμές, γιὰ
ἔνα ξήτημα ποῦ φυσικὰ τὶς σρέσει.

Θέλω νὰ πῶ γιὰ τὴν Μόδα· δηλαδὴ γιὰ

συμβούλεψι. Τὸν ἐβάστοντες ὅμως ὅπισα ἡ σκέψη, ποῦ
— Φιλόστρατος στὴν ἀπελπισία του ἐμποροῦσε νάχε πα-
ραδοθεῖ σὰν τοὺς ἀλλούς καὶ ἀλλήθεια τότες ἡ κόρη
θάτεν καπέως ἀσφαλισμένη, μαὶ ποιάθη δέσουν ἡ θεση
τού, ἀν ἐπήγκινε; Κι' ἀνηνυχοῦσε καὶ ἀλλαζει δημαρχητικας τοῦ
χαρακτήρας του· δὲ κατακάρδος πόνος δὲν τὸν ἀφίνει νὰ
προσέχει στὴλλα, δὲν ἐτιμωροῦσε πλιά τοὺς ἀνυπότα-
χους δὲν ἐπιτηροῦσε πλιά μὲ ζηλο τὰ γυμνάσια τοῦ
στρατοῦ του, δὲν ἔτρωγε οὐδὲ ἐκοιμάτουν, καὶ ὡς κόσμος
εἶχε παρατηρήσει τὴ μεγάλην ἀλλαγὴν καὶ δὲν ἔβρισκε
ἔξηγηση.

Μισην ἡμέρα εἶχε ἀκουστει ἀπὸ τοὺς χωριάτες πῶς
τὸ βαρβαρικὸ φουσκωτὸ εἶχε πολὺ προχωρέσει καὶ ἐκάπετεχε
τῷρα τοὺς καμπούς καὶ τὶς Ράχες ἀπὸ τὸ Δράσ-
στη στὰ ριζούνια, κακί, ἀν εδησην ήταν ἀληθινή, ἡ
— Ηραΐδας εἶχε πέσει στὰ χέρια τῶν ἔχθρων ἡ δὲν εἶχαν
νὰ καμουν παρὰ λίγα σταδία γιὰ νὰ τὴν πάρουν.

Καὶ ἡ Ασκληπιηγένεια; Ήταν λοιπόν χαμένη;

— Ακούοντας δὲ Θεόδωρος ἐκιτρίνισε σὰν νεκρός· τὸ
λογικό του δὲν ἐδούλευε ἀλλο· ἔξερε μόνο ποῦ καιρό δὲν
εἶχε νὰ χάνει καὶ ποῦ ἐπρεπε νὰ τρέξει στὴν Ηραΐδα.
— Η Κασσώπη ἡταν ναὶ σὲ κίνδυνο, γιατὶ τὰ καράβια
δὲν εἶχαν φύγει, μαὶ γιὰ τὴν ὄρα δὲν ἐπολεμοῦσαν, ἐ-
ναὶ ἡ Ασκληπιηγένεια θάτουν στὴν τελεφταῖαν ἀκμή.

τὸν τρέπτο πῶς νὰ νεύνουνται ψρόφα καὶ
σκερτούζικα χωρὶς μεγάλο ἔξοδο, σι κύριες
ποὺ σὲ διαβάζουνε.

— Κι ἐπειδὴ τὸ Παρίσι εἶναι σ' ἀρτό, τὸ με-
γαλύτερο Σκολιό τοῦ κόσμου, καὶ ἐπειδὴ τι-
χαίνει νὰ είμαι καὶ ἐγώ στὸ Παρίσι, μοῦ ήρθε
ἡ ίδεα νὰ σοῦ στέλνω κάθε τόσο, ἀπὸ διη-
ξούλες γιὰ κάθε καινούργιο ποῦ βγαίνει στὴ
φορεσιδ καὶ ποῦ ἀρέσει.

— Κι δύως τὸ ξέρεις πολὺ καλό, η μοῖα
ἀλλάζει κάθε διηγειρά με τὸ μερικόν.

— Βέβαια δὲ σοῦ γράφω γιὰ τὰ λίγο ἐγρελᾶδ
κόκκινα παπούτσια καὶ τὶς δλοκόκκινες καίλ-
τεσις ποῦ εἶναι τώρα τῆς πημέρας. Μὰ εἶναι
τόσα καλλιαρά ποῦ μπορεῖ νὰ γράψῃ κανεὶς καὶ
ποῦ εἶναι ἀφκολόδες γιὰ την πεθαμένη.

— Νάρχισουμε ἀπὸ τὰ καπέλλαι φέτο μπο-
ροῦνε νὰ μεταχειριστοῦνε διτι τοὺς ἀπόμεινε
ἀπὸ τὴν περασμένη χρονιά, γιατὶ δὲν εἶναι
τὶς μόδας νὰ είναι δλα τὰ γαρνιμένη στὸ
ιδιο χρώμα. Συνθίζουνται πολλὰ χοώματα
μαζί, φτάνει νάχη κανεὶς γούστο νὰ τὸ δια-
λέξῃ καὶ νὰ τὰ ταιριάξῃ, ποῦ νὰ χτυπάνε
διορφά στὸ μίτι.

— Σοῦ ἀναφέρων μιάν ψάθια πράσινη, ποῦ
εἶδα χτες στὸν ἔκθεση, μὲ φίγγους ἀπὸ με-
λιντζανίες κορδέλες βελουδένεις καὶ μὲ τρι-
αντάφιυλλα χρώμα ἀδάνας. Μὲ τὴν ίδια πα-
ρίενην ἀναλογία, μπορεῖ νὰ μεταχειριστῇ μιά
κυρία, δύως στὸν παραπόνου, διτι
έχει πρόχειρο καὶ νὰ καταφέρῃ ἔνα ωραίο κα-
πελάκι.

— Αν εἶναι ἡ ψάθια μαύρη, μπορεῖ νὰ βάλῃ
ἀπάνου πράσινο καὶ κόκκινο μαζί· διτι εἶναι
μπλέ, νὰ τὴν γαρνίρη μὲ μώδη καὶ χρυσιφί,
η καὶ πορτοκαλί ποῦ πργαίνει τὸ γαρνίρη.
— Κι δλασσόπρο καπέλλαι ἀπὸ τούλια καὶ
ταντέλες καὶ μὲ ἔνα στεφανάκι δλόγυρα ποῦ
εἶναι στὸν παραπόνου παραπάνοδα.
— Τέτοια πολλὰ θὰ σοῦ γράφω, ἀγαπητή
Νουμᾶ, γιὰ νὰ τὰ διες στὶς καλες φιληνάδες
σου, μαζί καὶ μὲ τὰ δικά μου τὰ χαιρετί-
ματα.

— Η φίλη σου.
Α. Ε.

— Μὲ δὲ άξιωματικός τοῦ παρατήρησε. — «Μὲ συγ-
χωρεῖ, Θεόδωρε, τὶ σκέψεις νὰ κάμεις;
— Θὰ γυρίσω ἀπόψε»· ἀποκρίθη.

— «Μὲ ἡ Κασσώπη κινδυνεύει».